I-K-8 (4.07.2026)

WIERZĘ W ŚWIĘTY KOŚCIÓŁ POWSZECHNY, ŚWIĘTYCH OBCOWANIE

1. Co oznacza słowo „Kościół”?

Niemieckie słowo „**Kirche**” pochodzi od greckiego słowa ***Kyrios***, które oznacza „Pan”. *Kyriaké* (=Kościół) to wspólnota tych, którzy *należą do Chrystusa, Pana*. W Kościele jest tylko jeden Pan: JEZUS CHRYSTUS. (polskie słowo „kościół” pochodzi ze staroczeskiego kostel, a to od łacińskiego *castellum* oznaczającego twierdzę lub gródek, ponieważ kościoły budowano najczęściej na terenie grodów)

2. Kościół, którego Pan pragnął i który założył

Kiedy Jezus ustanowił apostoła Szymona Piotra głową swojego Kościoła, powiedział do niego: *Ty jesteś Piotr, i na tej skale zbuduję Kościół mój...* (Mt 16, 18). Z tych słów jasno wynika, że Jezus chciał zbudować swój Kościół. Jezus Chrystus jest **Założycielem** Kościoła, do którego należą wszyscy ochrzczeni (por. 1 P 2,9).

Jezus zgromadził wokół siebie pierwszą wspólnotę Apostołów (por. Mt 10, 2-4) oraz innych uczniów. W ciągu dwóch lub trzech lat wprowadzania i formacji zapoznał ich ze swoją nauką (por. Mt 13, 10-17) oraz przygotował do przyszłej misji w Kościele: głoszenia Królestwa Bożego i zakładania go wśród wszystkich narodów.

Moment ukrzyżowania stał się prawdziwą **„chwilą narodzin Kościoła”**. We krwi i wodzie, które wypłynęły z przebitego boku Jezusa (por. J 19, 34), Ojcowie Kościoła dostrzegają pierwsze wylanie Ducha Chrystusa, czyli Ducha Świętego, na Kościół. Przelana Krew, będąca znakiem śmierci, stała się znakiem nowego życia. Interpretację tę ponownie podkreślił Sobór Watykański II: tak jak z boku Adama powstała Ewa, tak teraz „z boku Chrystusa, umierającego na krzyżu zrodził się przedziwny sakrament całego Kościoła” (*Sacrosanctum Concilium*, 5, 13). Poprzez zmartwychwstanie Chrystusa i wylanie Ducha Świętego w dniu Pięćdziesiątnicy Kościół został ostatecznie ukształtowany i ustanowiony.

3. Kościół, „wyposażony” i prowadzony przez Pana

Jezus prowadzi Kościół poprzez swoje Słowo i posługę jego pasterzy: *Kto was słucha, mnie słucha...* (Łk 10, 16). Pasterze Kościoła są przewodnikami i obrońcami… - na drodze do świętości. Lud Boży nie jest zatem demokratycznym stowarzyszeniem, które samo decyduje o prawdach i samodzielnie przyznaje duchową władzę.

Jezus obdarzył swoich uczniów i ich następców **władzą** duchową, aby mogli udzielać wierzącym Jego **sakramentów** (= Bożych środków zbawienia), np. **chrzcić** (por. Mt 28, 19), sprawować **Eucharystię** (por. Łk 22, 19-20) oraz **odpuszczać ludziom grzechy** w Jego imieniu (por. J 20, 22-23). Powierzył im również zadanie **wypędzania demonów** i **uzdrawiania chorych** (por. Łk 9, 1; Mt 10, 1). Również **charyzmaty**, które budują i podtrzymują Lud Boży i pomagają mu się rozwijać, są Jego wielkim darem dla Kościoła. Św. Paweł wymienia najbardziej znane charyzmaty: posługę apostoła i pasterza, przekazywanie mądrości i wiedzy, siłę wiary, uzdrawianie chorych, moc czynienia cudów, proroctwa, rozeznawanie duchów, mówienie językami i ich tłumaczenie (por. 1 Kor 12; Ef 4, 11; Rz 12).

4. Kościół zjednoczony z Panem niczym jedno ciało

Św. Paweł często posługuje się obrazem Kościoła jako **Ciała Chrystusa**: w nim sam Chrystus nadal żyje i działa na świecie. On jest Głową – my, ochrzczeni, jesteśmy poszczególnymi członkami (por. Kol 1, 18), które wzajemnie się uzupełniają i służą sobie nawzajem (por. 1 Kor 12, 12-31a). Chrystus jest Oblubieńcem, a Kościół jest Jego Oblubienicą (por. Ef 5, 23-27; 2 Kor 11, 2), którą nabył swoją Krwią (por. Dz 20, 28).

Poprzez uczestnictwo zbawionych w Jego Ciele Mistycznym Chrystus **dał im jeszcze więcej** niż to, co posiadali jako Jego stworzenia przed upadkiem (przyjaźń z Bogiem w raju). Odkupieni ludzie otrzymali nie tylko **uwolnienie** od winy grzechu pierworodnego. Mogą oni jako żywe członki należeć do Jego **Ciała** (Kościoła). Powinni aktywnie uczestniczyć w **budowaniu Kościoła**: w misji Jezusa Chrystusa, który pragnie uczynić wszystkich ludzi członkami swojego Ciała (por. Mt 28, 16-20). To powołanie do budowania Ciała Chrystusa oznacza również powołanie do **udziału w dziele odkupienia** Chrystusa: *Teraz raduję się w cierpieniach za was i ze swej strony w swoim ciele dopełniam braki udręk Chrystusa dla dobra Jego Ciała, którym jest Kościół* (Kol 1, 24).

5. Kościół, nowy lud Boży

„Bóg poprzez Abrahama, patriarchów i proroków ukształtował swój wybrany lud Izrael. Miał on odgrywać szczególną rolę pośredniczącą w planie zbawienia całej ludzkości. W tym narodzie miał narodzić się Syn Boży i Zbawiciel. Jednak Jezus nie został przyjęty przez Izraelitów, lecz ukrzyżowany. Dlatego Bóg wybrał *nowy lud* –

tym razem jednak *z każdego pokolenia, ludu i narodu* (por. Ap 5, 9-10), ponieważ Chrystus przelał swoją Krew za wszystkich ludzi. Ten nowy lud Boży, podobnie jak dawny Izrael, ma szczególne zadanie. Ma on kontynuować misję Zbawiciela Jezusa Chrystusa" (WW, *Firmung und Firm-Erneuerung*, s. 54).

6. Wiara w Kościół

W Credo Nicejsko-Konstantynopolitańskim z 281 roku czytamy: **„Wierzę w jeden, święty, powszechny i apostolski Kościół".**

Jeden: Prawdziwy Kościół Jezusa Chrystusa może być tylko *jeden*, ponieważ jest nierozerwalnie związany ze swoją Głową. Wspólnoty przypominające Kościół, które zachowały jedynie część prawd wiary (a więc tylko fragmenty wiary), nazywa się sektami.

Święty: Kościół jest *święty*, ponieważ i o ile jest zjednoczony z Jezusem Chrystusem, Synem Bożym i Człowieczym. W Kościele, jako członki Ciała Chrystusa, żyją zarówno święci, jak i grzesznicy. Dzięki Słowu Bożemu i sakramentom wszyscy ludzie powinni i mogą stać się świętymi – nawet w ostatnich chwilach życia, tak jak Dobry Łotr na krzyżu.

Katolicki: Kościół jest *katolicki* (= powszechny), ponieważ wraz z Bogiem kocha wszystkich ludzi oraz rozpoznaje i przyjmuje całą prawdę w Jezusie Chrystusie. Unika wszystkiego, co ma charakter sekciarski i wykluczający. Do tego Kościoła należą nie tylko ochrzczeni, którzy obecnie żyją na tym świecie – „Kościół walczący". Kościół jest zawsze jednocześnie „Kościołem świętych" w niebie i „Kościołem cierpiącym" w czyśćcu.

Apostolski: Kościół jest *apostolski*, ponieważ pozostaje wierny tradycji Apostołów i podobnie jak oni rozumie Jezusa oraz głosi Go. Kontynuuje on również misję apostołów (J 20, 21; Mt 28, 19-20).

7. Czy można wystąpić z Kościoła?

„Każdy ochrzczony na zawsze należy do Kościoła, nawet jeśli oddziela się od niego poprzez ciężkie grzechy lub wystąpi z niego zgodnie z prawem kościelnym. Przez chrzest jest dzieckiem Bożym i pozostaje nim. Pobożne życie i uczestnictwo w uroczystościach wspólnoty kościelnej są zewnętrznymi znakami tego synostwa Bożego, ale nie są jego przyczyną" (K. Wallner, *Einführung in den Katechismus*, 22).

8. Czy Kościół może upaść?

Nie, ponieważ Jezus zbudował go na niezniszczalnej skale. Kościół zawsze przeżywał i będzie przeżywał kryzysy, może też zostać zniszczony w niektórych miejscach lub regionach – jako całość jednak nigdy nie zostanie zniszczony! Syn Boży i Syn Człowieczy – Głowa Kościoła – dopuszcza co prawda słabości, błędy i prześladowania, aby ludzie doszli do zrozumienia i nawrócenia oraz dojrzewali w obliczu trudności. Jednak ON nigdy nie pozwoli, by Kościół upadł. Łódź Piotra może zostać uszkodzona, ale nie da się jej zatopić (por. Mt 16, 18).

9. Źródło zaufania

„Dla katolika Kościół katolicki jest najbardziej zaufanym źródłem. To właśnie w nim przekazano nam prawdę o Jezusie Chrystusie, Kanon Pisma Świętego oraz – pod przewodnictwem Ducha Świętego – jego pewną interpretację. Dzięki Kościołowi wierzymy, że Bóg Ojciec jest Stwórcą podtrzymującym w istnieniu cały wszechświat, że Jego Wieczny Syn – jako prawdziwy Bóg i prawdziwy człowiek – odkupił nas na krzyżu oraz że Duch Święty już na tym świecie pozwala nam uczestniczyć w życiu i miłości Boga" (WW, *Von der Notwendigkeit und der Gnade der Anbetung*)

10. Wspólnota świętych

„Świętym" jest ten, kto jest zjednoczony z Trójjedynym Bogiem. Są ludzie, którym dzięki Jego łasce udaje się to już na tej ziemi. Inni muszą najpierw przejść przez czyściec, aby bez skazy dostać się do nieba. Kto tam jest, myśli i czuje jak Bóg, ma udział w Bożym miłosierdziu i pomaga tym, którzy jeszcze wędrują po ziemi. Radością ŚWIĘTYCH, tych, którzy osiągnęli pełnię w miłości Bożej, jest pomaganie swoim braciom i siostrom na ziemi, chronienie ich oraz udzielanie im rad. Im częściej prosimy świętych, tym więcej możemy zdziałać na ziemi. Przez nich czcimy samego Boga, źródło i szczyt wszelkiej świętości… (WW, *Gekannt, geliebt, erwartet,* s. 51)

POLECANA LITERATURA:

Youcat, p. 92, 121–149
W. Wermter, *Powołani do nadziei.*